

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie, XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Aleksandra Szustakiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 20 marca 2014 roku, 20 maja 2014 w W.

sprawy przeciwko **P. T.**

synowi A. i E. z domu W.

urodzonemu (...) w W.

obwinionemu o to, że:

1. w dniu 2 czerwca 2013 roku ok. godz. 16:45 w W. przy ul. (...) na terenie S. Klubu (...) w czasie trwania imprezy masowej, tj. meczu piłki nożnej pomiędzy drużynami „ (...)” a „ (...)” nie wykonał polecenia porządkowego wydanego przez pracownika służby porządkowej, wydanego na podstawie regulaminu obiektu, tj. zejścia z ogrodzenia okalającego płytę boiska,

tj. o czyn z art. 54 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych,

2. w tym samym miejscu i czasie przebywał w miejscu nieprzeznaczonym dla publiczności, tj. na ogrodzeniu okalającym płytę boiska,

tj. o czyn z art. 54 ust. 2 pkt 1 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych,

I. obwinionego P. T. uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów: z punktu 1 – stanowiącego wykroczenie z art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 20 marca 2009 roku o bezpieczeństwie imprez masowych, z punktu 2 – stanowiącego wykroczenie z art. 54 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 20 marca 2009 roku o bezpieczeństwie imprez masowych i za to na podstawie wskazanych przepisów skazuje go, a na podstawie art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 20 marca 2009 roku o bezpieczeństwie imprez masowych w zw. z art. 9 § 2 kw, art. 24 § 1 i 3 kw wymierza obwinionemu łącznie karę grzywny w wysokości 2000 (dwa tysiące) złotych;

II. na podstawie art. 65 ust. 2 ustawy z dnia 20 marca 2009 roku o bezpieczeństwie imprez masowych orzeka wobec obwinionego środek karny zakazu wstępu na imprezę masową na okres 2 (dwóch) lat;

III. płytę DVD-R opisaną w wykazie dowodów rzeczowych na karcie 24 pozostawia w aktach sprawy;

IV. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego w całości od zapłaty kosztów postępowania i określa, że ponosi je Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 czerwca 2013 roku około godziny 16.45 obwiniony P. T. przebywał na stadionie (...) w W. prz ul. (...), gdzie odbywała się sportowa impreza masowa – mecz piłki nożnej pomiędzy drużynami „ (...)” a „ (...)”.

Podczas trwania przedmiotowego meczu obwiniony wspiał się na ogrodzenie okalające płytę boiska i siedział na jego szczycie. Na płocie siedziały także inne osoby – Ł. W., P. S., D. S..

Obwiniony P. T. - słysząc wezwania - nie reagował na polecenia wydawane przez pracowników służby porządkowej, w tym D. Z., który wezwał go słownie i gestem do zejścia z ogrodzenia. Obwiniony nie wykonał polecenia porządkowego wydanego przez pracownika służby porządkowej – nie zszedł z ogrodzenia.

Zgodnie z regulaminem dotyczącym imprez masowych – meczów piłki nożnej, organizowanych na terenie przedmiotowego stadionu przy ul. (...) w W. – uczestnik takiej imprezy masowej – meczu piłki nożnej obowiązany jest stosować się do poleceń porządkowych wydawanych przez służby porządkowe i służby informacyjne (§ 3 ust. 1 lit f).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

1. częściowo wyjaśnienia obwinionego P. T.: k. 54,
2. zeznania świadków:
 - D. Z.: k. 2, 54-55,
 - G. Z.: k. 9v, 55,
 - Ł. W.: k. 78,
3. notatkę urzędową: k. 6,
4. zdjęcia: k. 4-5, 7-8, 17-20,
5. regulamin – k. 11-14,
6. protokół oględzin – k. 15-16.

Obwiniony P. T. przyznał się do przebywania w trakcie meczu na parkanie ogrodzenia. Wyjaśnił jednocześnie, że w trakcie przedmiotowego meczu ochrona nie interweniowała w stosunku do niego i nie pouczała go o zejście z parkanu. Nikt do niego nie podchodził. Nie słyszał takiej komendy. Był bardzo głośny doping. Słyszał wulgarną konwersację między pracownikiem służby porządkowej a innym kibicem siedzącym na płocie. Nie słyszał, żeby ten pracownik mówił, aby kibic schodził; mówił, żeby nie przeskakiwał na drugą stronę (k. 54).

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego jedynie częściowo - w zakresie w jakim przyznał on, że trakcie przedmiotowego meczu wspiał się i przebywał na ogrodzeniu okalającym płytę boiska. Jest to okoliczność bezsporna. Potwierdzają ją w szczególności zdjęcia, na których obwiniony rozpoznał swój wizerunek (k. 8).

Nie zasługiwały natomiast na wiarę wyjaśnienia obwinionego, w których wskazywał on, że nie był informowany ani poucany przez pracowników służby porządkowej o konieczności zejścia z ogrodzenia. Wyjaśnienia te stanowią jedynie przyjętą przez obwinionego linię obrony, zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucane mu wykroczenie. W judykaturze wskazuje się, iż prawem obwinionego jest złożenie w sprawie takich wyjaśnień, jakie

uznaje za najbardziej korzystne z punktu widzenia swojej obrony – może skutecznie realizować swoje uprawnienia procesowe (a Sąd zobowiązany jest interpretować je zgodnie z zasadą *in dubio pro reo*) do czasu, gdy nie popadnie w sprzeczność z obiektywnie ustalonymi w oparciu o przeprowadzone dowody faktami, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 28 stycznia 1998 r., II AKa 230/97, OSA z 1999 r., nr 11-12, poz.89).

Wyjaśnienia obwinionego we wskazanym zakresie stoją w sprzeczności przede wszystkim z zeznaniami świadka D. Z., który jako pracownik służby porządkowej wydawał kibicom siedzącym na ogrodzeniu polecenie zejścia z niego. Zeznania świadka D. Z. są w ocenie Sądu w pełni wiarygodne - cechują się konsekwencją, są logiczne, jasne i nie zawierają sprzeczności, są nadto zgodne z doświadczeniem życiowym. Świadek ten zeznał m.in., iż kibice znajdujący się na parkanie (w tym obwiniony) byli wielokrotnie upominani przez pracowników o konieczności zejścia, jednak nie stosowali się do poleceń. W konsekwencji świadek podjął samodzielną próbę skutecznego pouczenia kibiców, kierując w ich stronę polecenia zejścia z ogrodzenia, gestykulując przy tym w sposób adekwatny do treści poleceń. Świadek wskazał przy tym, że jego komunikaty były z pewnością przez kibiców słyszane, gdyż zarówno słowami, jak i gestami dawali mu do zrozumienia, że wiedzą o co chodzi.

Wiarygodne są zeznania świadka G. Z. – funkcjonariusza Policji, który przeprowadzał oględziny monitoringu i rozpoznał kibiców siedzących na ogrodzeniu, w tym P. T. – jest to okoliczność niekwestionowana przez obwinionego.

Zeznania Ł. W. nie przyczyniły się istotnie do poczynienia przez Sąd ustaleń faktycznych, z uwagi na ich lakoniczność i niepamięć świadka. Potwierdził on, że siedział w trakcie przedmiotowego meczu na ogrodzeniu. Z uwagi na upływ czasu, nie pamiętał on, czy ktoś ze służby porządkowej podchodził i mówił, żeby zeszli. Zauważyć w tym miejscu należy, iż Ł. W. został prawomocnie skazany wyrokiem tut. Sądu za tożsame wykroczenia, jakie są przedmiotem rozpoznania Sądu w sprawie niniejszej przeciwko P. T. (wyrok z dnia 11 października 2013 roku, sygn. akt XI W 6761/13 - k. 67-68).

P. S. i D. S. odmówili składania zeznań w trybie art. 182 § 3 kpk.

Sąd obdarzył wiarą zdjęcia, protokoły i dokumenty, które zostały uznane na rozprawie za ujawnione. Nie zachodzą bowiem żadne okoliczności, które mogłyby podważyć ich wiarygodność, a podczas rozprawy żadna ze stron ich nie zakwestionowała.

Przepis art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 20 marca 2009 roku o bezpieczeństwie imprez masowych stanowi, że kto nie wykonuje polecenia porządkowego, wydanego na podstawie ustawy, regulaminu obiektu (terenu) lub regulaminu imprezy masowej przez służby porządkowe lub służby informacyjne, podlega karze ograniczenia wolności albo grzywny nie niższej niż 2000 zł. Zgodnie z art. 54 ust. 2 pkt 1 tejże ustawy - tej samej karze podlega kto w czasie trwania imprezy masowej przebywa w miejscu nieprzeznaczonym dla publiczności.

W myśl § 3 ust. 1 lit f cytowanego wcześniej Regulaminu - obwiniony był obowiązany stosować się do poleceń porządkowych wydawanych przez służby porządkowe.

W ocenie Sądu analiza całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie niniejszej pozwala na ustalenie, że obwiniony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona obu zarzucanych mu wykroczeń.

Zasadnym jest twierdzenie, iż obwiniony jest sprawcą wykroczeń, a nie jedynie czynów zabronionych. Jego czyny są bezprawne (naruszają normy sankcjonowane i nie zostały popełnione w okolicznościach wyłączających bezprawność), karalne (realizują wszystkie znamiona czynu zabronionego i nie zostały popełnione w okolicznościach wyłączających bezprawność), karygodne (są czynami społecznie szkodliwymi), są to również czyny zawinione przez obwinionego (popełnione w sytuacji, w której sprawca mógł postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi

w stosunku do niego żadna z ustawowych lub pozaustawowych okoliczności wyłączających winę). Stopień zawinienia wyznaczają: rozpoznawalność sytuacji – zarówno w sferze faktycznej, jak i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcie decyzji o postąpieniu zgodnie z nakazem prawa oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Ocena tych okoliczności prowadzi do wniosku, iż obwinionemu można postawić zarzut, że w czasie swojego bezprawnego, karalnego i społecznie szkodliwego czynu nie dał posłuchu normie prawnej.

Wymierzając – na podstawie art. 9 § 2 kw łącznie - karę obwinionemu P. T., Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw.

W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego i jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Stopień społecznej szkodliwości czynów był znaczny. Mają na to wpływ zwłaszcza wartość naruszonego dobra w postaci bezpieczeństwa imprez masowych oraz sposób działania sprawcy, który świadomie ignorował wezwania pracownika służb porządkowych do zachowania zgodnego z prawem. Wymierzając karę obwinionemu, Sąd miał równocześnie na uwadze właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunki rodzinne, ustabilizowany sposób życia przed popełnieniem wykroczenia, w tym okoliczność, że obwiniony jest osobą niekaraną za przestępstwa (informacja z K. – k. 49).

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w minimalnym ustawowym wymiarze 2000 zł – przy uwzględnieniu wysokości dochodów obwinionego, (2200 zł miesięcznie) – jest sprawiedliwa. Sąd, wymierzając obwinionemu karę, miał na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec obwinionego, a także miał na względzie, aby kara była sprawiedliwa w odbiorze społecznym i zrealizowała cele prewencji ogólnej.

Jednocześnie Sąd orzekł wobec obwinionego środek karny w postaci zakazu wstępu na imprezę masową na okres 2 lat. Zgodnie z art. 65 ust. 2 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych orzeczenie przedmiotowego środka jest obligatoryjne w przypadku ukarania za wykroczenia określone w art. 54 przedmiotowej ustawy. Sąd uznał przy tym - mając na uwadze względy wskazane powyżej - że właściwym w realiach niniejszej sprawy czasem trwania zakazu będzie okres 2 lat, a więc minimalny okres jego stosowania przewidziany ustawą (Sąd może stosować ten środek karny na okres do 6 lat).

Płytę z zapisem z monitoringu pozostawiono w aktach sprawy.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw, zwalniając obwinionego w całości od ich zapłaty – z uwagi na konieczność uiszczenia przez obwinionego grzywny w kwocie 2000 zł.